

af disse Udlændinge som muligt, for saa vidt det overhovedet lader sig forsvare at træffe Foranstaltninger imod dem. Endelig vil jeg ogsaa bemærke, at det forekommer mig, at medens man paa Forhaand kan være noget tilbøielig til at mene, at en stor Del af de Personer, der søge ind her i Landet for ved Omvandren at finde Erhverv, i alt Fald ikke høre til Eliten af Udlandets Beboere, saa kan man ingenlunde i samme Grad gjøre det Samme gjældende med Hensyn til Indlændinge, som drage fra eet Sted i Landet til et andet for at søge Arbejde eller Erhverv. Det gaar derfor efter min Overbevisning ikke an uden videre at stille i Spidsen for § 15 den Sætning, at Enhver, der drager om her i Landet eller drager fra det Sted, hvor han hører hjemme, til et andet for at søge Arbejde, skal være undergivet saadanne Kontrolforanstaltninger som dem, der er Tale om at træffe med Hensyn til Udlændinge. Man vilde da ogsaa, hvis man opstillede en saadan Sætning, komme til at gaa meget videre, end der nogeninde har været Lov og Ret her i Landet. Jeg skal her ikke videre udvilde, at de Bestemmelser, man har i Forordningen af 10de December 1828, §§ 13 og 14, som ere de, om hvilke der kan være Spørgsmaal, naar Talen er om Indlændinge, for en stor Del have tabt deres praktiske Anvendelse derved, at det hele Pasvæsen, hvortil disse Bestemmelser vare knyttede, jo som bekendt er bortfaldet; thi jeg indrømmer, at der ikke desto mindre er blevet tilbage saa Meget, navnlig af § 14, at en ivrig og nidkjær Politimester kan benytte den til at udrette Noget, skjøndt jeg skal sige til, at det er lige saa sikkert, at der er mangen Politimester, som egentlig ikke har forstaaet at benytte denne Lov; men selv om man vilde gaa ud fra, at disse Paragrafer stode i deres fulde Kraft, som de stode i det Aar, da de bleve givne, saa paastaar jeg, at de paa ingen Maade gaa saa vidt, som man vilde gaa, dersom man nu opstillede den Hovedsætning, at en Mand, der drager fra sit Hjem til et andet Sted for at søge Arbejde, skulde være undergivet en saadan Kontrol som den, der er Spørgsmaal om ligeoverfor Udlændinge; thi § 13 i Forordningen af 10de December 1828 handler kun om Haandværksbøende, og § 14 handler kun om Personer, hvis Stilling og Udvortes ere af den Bessaffenhed, at derved vækkes Tvivl, om de ikke kunde falde Landet til Byrde; det vil med andre Ord sige, at medens § 13 ligesom de foregaaende 12 Paragrafer kun har handlet om omvandrende Haandværksbøende, saa giver Forordningens § 14 Politiet en diskretionær Myndighed til at træffe særegne Foranstaltninger imod Personer, som med Grund kunne mistænkes for at være Vagabonder. Det er dette, hvortil der findes noget Tilsvarende i det ærede Udvalgs Ændringsforslag under Nr. 27 i det 2det Stykke. Jeg har derfor Intet at erindre imod dette Stykke, og naar jeg ikke har foreslaaet

at optage noget Eignende i Lovforslaget, da skal jeg ligefrem sige, at min Grund dertil var den, at jeg nærede Frygt for af Folkerepresentationen at begjære en saadan Tillidsberkløring til Justitien og Politiet her i Landet, at man skulde give de enkelte Politimestre den diskretionære Myndighed, som man ikke nærede Betænelighed ved at give dem i Aaret 1828; men hvis Danmarks Folkerepresentation ikke desto mindre har en saadan Tillid til Justitien og Politiet her i Landet, saa har jeg ikke det Mindste imod at tage imod Bemyndigelsen. For mit eget Vedkommende nærer jeg ikke Frygt for, at Bestemmelsen, hvis den maatte blive givet, skal blive misbrugt; thi overfor den diskretionære Myndighed staar selvsjælgelig de paagjældende Embedsmænds Ansvar, og det Ansvar, der paahviler underordnede Embedsmænd for Misbrug af Embedsmyndighed, er i Virkeligheden i vore Dage ingenlunde ringe; jeg kunde snarere fristes til at sige, at stundom er der maasse Lidt for stor Vangstelse for at benytte den Embedsmyndighed, som egentlig er tilkænt de Paagjældende, af Frygt for muligt senere Ansvar. Jeg har ikke Noget imod det 2det Stykke i Udvalgets Forslag under Nr. 27, og jeg skal tilføie, at jeg ligeledes kan finde mig i det første Stykke af samme Forslag. Jeg griber Leiligheden til at udtale, at det har været mig en stor Tilfredsstillelse angaaende denne Sag at forhandle med Udvalget, som naar jeg undtager dette ulykkelige Ændringsforslag under Nr. 28, i det Hele har vist megen Hensyntagen til Justitsministerens Ønsker. Naar jeg kan gaa med Forslaget under Nr. 27, er det imidlertid netop, fordi det, der foreskrives i Nr. 27, første Punktum, saaledes som udtalt af den meget ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds (Østrup), egentlig kun er en Udtalelse af den samme Grundtætning, som findes andetsteds i Lovforslaget, nemlig i § 21, og fordi, hvad der staar i Resten af det første Stykke, henstiller det som en frivillig Sag til de Paagjældende, om de ville underkaste sig Besvarelighederne eller ikke. Den meget ærede Landssthingsmand for 9de Kreds (Østrup) udtalte vel, at de Paagjældende ikke ville faae megen Nytte eller Fornøjelse af den Vandrebog, saa at det derfor vilde være meget tvivlsomt, om Nogen vilde underkaste sig de med Anstæffelsen af en saadan Arbeidsbog forbundne Ulemper. Jeg vil slet ikke benegte, at Ulemperne maatte kunne være nok saa store som Behagelighederne, og dog ere disse af den Bessaffenhed, at der vil kunne tænkes Tilfælde, hvor der er Personer, som nok kunne ønske at have en saadan Arbeidsbog. For det første forholder det sig nemlig saaledes, som berørt af det ærede Medlem, hvortil jeg sigter, at man ved at anskaffe sig en saadan Arbeidsbog vil have tilstede en utvivlsom Legitimation, som ikke kan vrages af nogen Politiværdighed; forsaavidt man skulde nære nogen Frygt i Anledning